

JOSEPH
KESSEL
Belle de Jour

Traducere din limba franceză
de Sinziana Cotoară

POLIROM
2021

Apoi ochii ei scânteietori pironiți în ochii fără expresie ai fochistului:

— La ora trei, rue Virène, 9 bis, la Madame Anaïs.

El dădu prostid din părul plin de cărbune.

„Nu înțelege sau nu mai vrea“, își zise ea cu spaima aceea pe care doar coșmarurile o trezesc în om. „Sau n-are bani chiar.“

Fără să-și ia privirea de la el, căută în geantă și scoase o hârtie de o sută de franci. Bărbatul o luă uluit și o examinează cu atenție. Când ridică din nou capul, Séverine urca deja în fugă panta care ducea spre chei. Bărbatul dădu din umeri, strânse în palmă hârtia și alergă spre un șlep. Pierduse timpul prea mult. Îmbarcarea era la douăsprezece fix.

Aceeași oră douăsprezece, pe care începuseră s-o bată clopotele vechi din partea veche a Parisului, prilejuise și plecarea ei. Pierre termina programul la Hôtel-Dieu. Trebuia să se-ntâlnească cu el înainte să plece de la spital. Ca toate deciziile pe care le luase în ultimele zile, și aceasta era neașteptată, dar întărită de un caracter de atotputernică necesitate.

Un pendul supus unei oscilații bruște execută pe dată o mișcare compensatorie. La fel era și inima lui Séverine: se năpustea spre Pierre cu o ardoare pe atât de necruțătoare pe cât de mult și de josnic îl dăduse uitării.

Nu se-aștepta nicicum ca el s-o ocrotească de ceea ce deja făcuse. Era infricosător

de sigură că nimeni și nimic n-ar fi putut s-o împiedice să fie în rue Virène la ora stabilită. Nu căuta scuze în hazardul ce i-l adusese în față pe bărbatul de pe malul apei. Acum, că o luase, simțea că orice ar fi putut să fie un pretext pentru hotărârea asta și că pe acel bărbat l-ar fi găsit la orice colț de stradă dintr-un oraș pe care crezuse că-l cunoaște și care-i apăruse dintr-odată sprijinit pe umerii unui popor de oameni ciolănoși, animalici, aspri din care trebuia să facă și ea parte. Dar, până să se-nfăptuiască un sacrificiu, săvârșit din groază sau din încântare, nu știa, alerga la Pierre ca s-o poată vedea ultima oară cum o prețuia el, fiindcă momentul ce urma să o consume avea curând să treacă.

— Domnul doctor Sérizy mai este? îl întrebă Séverine neliniștită pe portarul de la spital.

— Trebuie să iasă. Uitați-l, își ia haina.

Pierre ieși în curte, înconjurat de studenți ce se țineau aproape de el. Aveau toți halate albe. Séverine contemplă figura tânără a soțului ei, spre care se întorceau figuri încă mai tinere. Nu prea o atingeau trăirile intelectuale, dar grupul răspândea o asemenea ardoare de cunoaștere, atâta sănătate morală, și toate îndreptate atât de limpede spre Pierre, încât nu îndrăzni să-l strige.

— Îl aștept aici, spuse ea încet.

Prevenit pesemne de instinctul iubirii, Pierre întoarse capul spre locul unde se afla

soția lui și, deși stătea în umbra porticului, o recunoscu. Ea îl văzu spunându-le două vorbe băieților care-l urmau și luând-o în direcția ei. În timp ce se apropia, Séverine privea cu nesaț trăsăturile acelea fără pereche, ca și cum nu s-ar fi convenit să le mai vadă. Pierre îi arăta un chip necunoscut, încă marcat de ceasurile petrecute într-un domeniu ce nu era decât al lui, al profesorilor, al studenților lui. Urmele unei munci pe care o iubea, ale bunătății și ale răbdării, o expresie de șef și de muncitor priceput deopotrivă atunci când e surprins printre oamenii săi și la bancul de lucru, iată ce descoperea Séverine, pe lângă halatul alb, atât de alb, că îi era peste putință să n-o ducă gândul la roșul sacru al sângelui.

— Nu mă urî c-am venit să te deranjez, spuse Séverine cu un surâs plin de iubire și de vinovăție, dar, cum nu luăm niciodată prânzul împreună și făceam niște cumpărături prin cartier... înțelegi...

— Să te urâsc! exclamă Pierre, mișcat de o nerăbdare și o sfială cu care nu prea era obișnuit. Cum să te urâsc, iubito, când tu îmi faci o bucurie... Sunt așa de mândru că pot să te arăt colegilor. N-ai observat cum se uita la tine?

Séverine se aplecă ușor ca să ascundă paloarea ce-i îngheța obrazii. Pierre continuă:

— Așteaptă-mă o clipă. Mai avem o jumătate de oră până la prânz. Ah, cât aș fi vrut

să stau cu tine dacă nu m-ar fi invitat șeful meu.

Afară era frumos. Atrasă de cel mai neprihănit loc posibil, Séverine îl duse pe Pierre spre grădinița care înverzea chiar lângă Notre-Dame. Acolo primăvara era mai smerită decât în alte zone ale orașului. Cartierele insalubre din jurul Hôtel de Ville veștejiseră chipurile copiilor ce se jucau prin părțile acelea. Când și când, o rază de soare scăpată printre norii de aprilie ricoșa pe vreun gargui sau era înghițită de materialul misterios al vitraliilor. Pe bănci stăteau la taclale muncitori bătrâni. În depărtare se zărea Île Saint-Louis, un chei liniștit de pe malul stâng.

Ținându-se de soțul ei, Séverine dădu ocol grădinii de câteva ori. Pierre vorbea despre viețile în cumpănă ale celor ce găseau refugiu și-acum în catedrală, dar Séverine nu-i asculta decât tonul vocii, pe care-l cobora fără voia lui. Ceva se frângea în ea, încet, sinistru. Când Pierre trebui să plece, nu-l conduse până la poarta de fier.

— Eu aș mai sta puțin, spuse ea. Du-te, iubitule.

Îl sărută cu o îndârjire convulsivă și repetă în șoaptă:

— Du-te, iubitule, du-te!

Apoi găsi cu greu o bancă pe care să se așeze și, între două femei ce tricotau, o podidiră lacrimile în tăcere.

Nu-i dădea prin gând să mănânce, nici să plece de-acolo. Stătu așa, în liniște, ascultând

ceea ce, în ea, era inaccesibil tuturor. Trecură astfel două ore. Fără să se uite la ceas, plecă din grădina de la Notre-Dame spre rue Virène.

Madame Anaïs se arătă bucuroasă s-o vadă.

— Nu credeam că mai vii, copilă, spuse ea. Ne-am despărțit așa de brusc de dimineață, m-am gândit că ți s-a făcut frică. N-are de ce, o să vezi.

Râzând cu un râs drăgăstos, neafectat, o conduse pe Séverine într-o cameră de mici dimensiuni ce dădea spre o curte întunecoasă.

— Lasă-ți lucrurile aici, porunci veselă Madame Anaïs, deschizând un dulap încastat în perete, unde Séverine văzu două paltoane și două pălării.

Ascultă fără să spună o vorbă, cu maxilarele parcă prinse unul de altul. În tot acest timp, se gândea cu înfrigurare: „Trebuie să-i zic... Bărbatul care-o să vină pentru mine... doar el”. Îi era însă cu neputință să scoată vreun sunet și continuă s-o asculte pe Madame Anaïs, a cărei neprefăcută veselie o mângâia și o îngrozea deopotrivă.

— Uite, copilă, în camera asta stau eu când nu e nevoie de mine. Nu-i prea multă lumină, dar aici, la fereastră, văd destul de bine când stau la masa de lucru. Colegele dumitale îmi dau o mână de ajutor dacă n-au treabă. Mathilde și Charlotte sunt foarte drăguțe amândouă. Eu una nu suport decât

lumea cu bun-simț și binedispusă. Trebuie să lucrăm fără fașoane și să ne distrăm. De-asta am și renunțat la Huguette, a treia fată, acum cinci zile. O fată frumoasă, ce-i drept, dar era prea multă bătaie de cap. Dumneata, dumneata ești chiar finută, copila mea, copila mea... cum te cheamă pe tine?

— Nu... n-aș vrea să spun...

— Ce bleagă ești, nu-ți cere nimeni certificatul de naștere. Alege-ți și tu un nume. Să fie drăguț, cochet... Să placă, ce mai. Colegele dumitale și cu mine putem să-ți găsim unul care să-ți vină mână.

Madame Anaïs ciuli urechile. Se auzeau râsete în cealaltă parte a coridorului.

— Mathilde și Charlotte, spuse ea, termină acum cu domnul Adolphe, unul dintre cei mai buni clienți ai noștri. Comis-voiajor, câștigă bine... și e hazliu. Aproape toți cei care vin pe-aici sunt oameni de ispravă. O să-ți placă la mine precis. Cât așteptăm, să bem ceva în cinstea venirii dumitale. Ce-ai prefera? Am în bar lichior de toate felurile. Uite.

Dintr-un dulap încastrat în perete, față în față cu cel în care-și lăsase pălăria, Madame Anaïs scoase câteva sticle. Séverine îi arătă una la nimereală, dădu pe gât lichiorul fără să-i simtă gustul măcar, în vreme ce Madame Anaïs miroși îndelung anisetul. După ce-l bău, reluă:

— Deocamdată o să-ți spunem Belle de Jour. Ți convine? Da? Dumneata ai stofă. Încă un pic sfioasă, dar e firească. Atâta vreme